

ח"כ אולמרט: האם יתפוצץ הבאלון כאשר לא תעמוד לו החסינות?

כך טוענים, וכיכיל זה גם המישפט פטנים שהופיעו בכריהתיקשורת. אני טוען כי הפחת האשמות באנשים פרטיים אינה יכולה בשום פנים להיחשב כפעולה "במילוי תפקידו או למען מילוי תפקידו" של חבר-כנסת. כך, למשל, אומר סעיף 38 של תקנון הכנסת, המסדיר את גוהל השאלות: "שאלתה לא תכיל — (1) פירוט כל שט או גילוי דברים שפירוטם אינו הכי רחב להבנת השאלה; (2) ויכוח, חריצת מישפט, כינוי או ביטוי מעליב...". סייג זה בא במפורש כדי למנוע מהחבר כנסת לנצל את חסינות פעילותו לשם השמצת אנשים פרטיים. לעיתים קרובות מסרב יו"ר הכנסת לקבל שאלתה, הכוללת השמצה אישית כזאת. יתר על כן, כאשר מנסה חבר-כנסת להגביע השמצה כזאת לחוג נאומה, מעל ידיו הכנסת, מפסיק אותו יו"ר הישיבה ותובע ממנו להמטע מכך, תוך ציון שהי אורח המדובר אינו יכול להתגונן. נשאלת השאלה: **האם מותר ל"ח"כ לעשות מחוץ לכנסת, לדעת מילוי תפקידו" — דבר שי בפרורש אסור לך לעשות בתוך הכנסת, במילוי תפקידו?** תשובה חיובית לשאלה זו היתה יוצרת מצב אבסורדי, וקוראת דווד להפקרות מוחלטת מצד הח"כים — כפי שאכן קרה במקרה הנדון.

הערות ביניים

על די להעיר כאן הערת-ביניים, שי איש לא העיר אותה ומשום-מה, אף כי הדבר ממש זועק לשמיים. התיאור להוכיח את שמותיהם של אנשי שים בהקשר להאשמות, ושלא התבאר לבית המישפט, צריך היה להיות ברור לאחד אולמרט יותר מאשר לכל אדם אחר בי מדינתנו.

כי במיסגרת אחד ממיבצעיי הפירסומים שלו ככנסת הקודמת, היה זה ח"כ אולמרט שהגיש הצעת-חוק לאיסור פירסום שמותיהם של השודדים, בטרם הוגש נגדם כתבי-אישום כרין בבית המישפט.

כמה דמעות של התחסדות ושפך אז אולמרט על גורלם המר של תשדדים, שי הושמרו לפני שהובאו לדין! כמה מילי יוני מילים ושפר, מעל לכל במה ותחת כל עץ רענן, כדי לגנות את כליהתיקשורת המזכירים את שמותיהם של השודדים ועצורים, שאינם יכולים להתגונן! הנה בא אולמרט — אותו אולמרט — וזרק סביבו שמותיהם של אנשים שונים, שהוא מושיד אותם במעשים נתי-עבים. **אינו יודע אם תיתכן דוגמה חו"ת יתרת לציניות של אדם, וי אינו יודע אם יש דוגמה בולטת יותר לאדישותם של כליהתיקשורת, רת, שרא הזכירו השבוע דבר זה אף במידה אחת!**

מות באזרחים, המגמה הביולעדית היתה להשתמש בחסינות זו, במיקרה הי צורך, כדי לנהל מערכות נגד השליטון — וגם זאת רק אם ינסה השליטון להשיג תמש בחוק כדי לדכא ביקוחות זו. **ואכן — כמשך שמונה שנות כהונתי ככנסת, שבהן כיהנתי כיו"ר זמנית גם כעורך "העולם הזה", לא השתמשתי אף פעם אחת בחסינות כדי להטיח האשמות — אמתיות או כוזבות — באזרחים. אף פעם אחת לא העזינו בביתי המישפט את הטענה כי דברי "העולם הזה" מחוסנים, מכיוון שי נכתבו בידי העורך, שהוא חסין. הוגשו נגדנו תביעות, והתדיינו כי מישפטים, מבדי העדות אף פעם אחת טענה זו.**

יותר מזה, כדי למנוע אף את הרושם שאנחנו מתחבאים מאחורי החסינות שלי, נמנעתי לאיפעם מלהתווסף על מאמרים, שהיו מכוונים נגד אנשים. כך, למשל, כאשר יצאנו במסעהגילויים הגדול נגד שודד העתיקות של משה דיין, תלטו על דן בן-אמוץ לנהל את המסע ולחתום על המלאכה, כדי שתהיה לדיין האפשרות כך נהגנו לגבי "פחשת אלישיבע", ומאות מאמרי-גילויים אחרים. **אינו נהגתי אחרת, היית כו"ר עצמי ודעיתך, והייתי מבזה את הכנסת ואת המיקצוע העיתונאי.**

אין חסינות!

אם סבר אולמרט כי יוכל להתחבא מאחורי חסינות, בעודו מעמיד פנים של אביר אמיתי, הוא טעה.

אולמרט האמין — כחברי-כנסת רבים אחרים — שדורא נהנה מחסינות שוטאלית שאי-אפשר כלל להסיר אותה. זתתי התי סינות הנובעת מהסעיף 1 של חוק חסינות, הנאמר כי חבר-כנסת, "לא יישא באחריות פלילית או אזרחית, ויהיה חסין בפני כל פעולה מישפטית... בשל הבעת דעה בעלי פה או בכתב, או בשל מעשה שעשה — בכנסת או מחוצה לה — אם היו... הבעת הדעה או המעשה במילוי תפקידו, או ומען מילוי תפקידו, כחבר-הכנסת". **לכן יכוד היה להבטיח, לדעתו, בנקי לציבור הממומטם כי הוא יהיה מוכן "להסיר את חסינותו". ניהל כזה אינו קיים כלל. ודפי הי סעיף 1, החסינות היא מוחלטת. היא חלה גם על מי שמפרסם את דבריו של ח"כ, למען מילוי תפקידו".**

יש להבין את מלוא המשמעות של הדבר. אם חל סעיף זה על כל מה שאומר חבר-כנסת, פירושו החבר כי ניתן ל-120 בני-אדם את הזכות להשמיץ כל איש עלי אדמות, להעליל כל עלילה, לפרסם כל דבר-שיפלות, מבלי לשאת ובעונש. יותר מזה, ניתן לכל כלי-תיקשורת לחזור על הדברים, מבלי לעמוד לדין ומבלי שיהיו חייבים להוכיח שמץ מן הדברים. החל בחבר-הכנסת ושמואל פלאטורשון וכלה בחבר-הכנסת צ'ארלי ביטון, ניתן בידי 120 מופלאים אלה נשק קטלני לרצח-אופי, ושכל אזרחי המדינה יעמדו מולו חסרי-ישע.

לפני שאמשיך בניחותה, עלי להעיר כאן הערה אישית: בשנת 1965 חוקקה הכנסת החמישית את חוק לשון הרע. הוא היה מכוון בגלוי, ובלא הסוואה, נגד העולם הזה. יוזמיו

אך הם השיגו את מטרתם. כאשר הורכבה רשימת הליכוד לכנסת הנוכחית, היה ברור כי ח"כ אולמרט הוא פרלמנטר חשוב הנכס לטיעה — למרות שלא עשה בכנסת דבר מלבד הרעש הזה. הוא נראה כמועד סביר לתפקיד סגן-שר, לפחות.

אך בינתיים לא קיבל שום מינוי, והוא היה זקוק להתבלטות נוספת. אולמרט שמע כי העיתון הארץ עומד לפרסם סידרת-מאמרים על הפשע המאורי נן, שאחד מגיבוריה יהיה הקבלן בצלאל מירוחני, תח"כ הצעיר הודרו, כינס מסיבת עיתונאים רעשנית והקדים את הארץ ביום. הוא הטיח האשמות כבדות לא רק במירוחני, אלא גם בדידה, האלוף (מיל.), רחבעם זאבי, המכונה גנדי.

על פי סידור מוקדם נהנה הטלוויזיה המונופוליסטית לאולמרט פירסומת חסרת תקדים, ושארן חזקה ממנה. תח"כ הוזמן למהדורת חבט, הושב במושב השמור ברך כלל לשדדני-הטלוויזיה חלשתי ממשלה, ונתבקש על-ידי חיים יבין להגיך בסידור חי כל אשר בליבו, בלי הסתייגות או מיבבלה.

קשה להבין מה גרם לו לחיים יבין לעשות סידור זה.

נראה כי נתפס לרצון להפוך גם את הטלוויזיה למועד החושף פשעים, אף כי אין לה כל ניסיון ואמצעים לכך. הוא סבר, כנראה, כי אולמרט נהנה מחסינות פרלמנטרית בלתי-מיובבלת, וכי חסינות זו תדבק גם באנשי-הטלוויזיה. שהעמידו לרשותו את האקרון. בדברי-הקישור הוסיף יבין על דברי אולמרט כנהנה וכהנה. אולמרט דיבר כלל העולה על רוחו, באוזני מאות אלפים. הוא המטיח סביבו האשמות נגד אנשים מזהים, ובעיקר נגד בצלאל מירוחני וגנדי. הוא השמיע קיטעי הקלטה מובחרים, עלעל בניירות כקטי גור בבית-המשפט, אך הוא לא המציא אף הוכחה אחת לדבריו.

באולטן אחר הושבר, באותו זמן, מיך רחי ואומץ לייבו של תח"כ הממושקף, הוא מטר זה של האשמות, המצלמה הראתה אותם כפושעים מועדים שנתפסו בקל-קלחם, ללא יכולת להשיב מאל פני דהסי תערות המזהירה. **הפך רמה להפניא לטריבונל עמי מי במישפטים מסוימים. הנאשי מים לא הוצאו מיד להורג, אך דא היה צורך בכך. בעיני מאות אלפים הם היו כבר מחוסנים.**

מה ששיכנע את הצופים יותר מכל היה ואומץ לייבו של תח"כ הממושקף, הוא הכריז חדי-משמעית, בטלוויזיה ובמסיבת העיתונאים, כי לא יתחבא מאחורי החסינות של שפטי, הוא אחראי לכל מילה, ומוכן להישפט על כך. הוא מוכן "להסיר את חסינותו". **מאות אלפים שמעו הצהרה זו.**

"למען מילוי תפקידו"

עתה כבר ברור כי לגבי אולמרט היתה זאת הצגה ריקה מתוכן. הוא לא חלם לתקשפט על שום דבר.

סעיף 38 בתקנות הכנסת: מה פסול?

ביקשו לתוסם בעזרתו את פי העיתון, ולמנוע בעדו לנהל מערכות נגד השליטון. מייד לאחר-מכן התייצבתי בראש רשימת מועמדים לבחירות לכנסת השישית. אחת הסיסמות של מערכת-הבחירות שלי היתה "חסינות לדוברי-אמת". כוחות-העמלה של הרשימה אמרה: "לכנסת או לבית הסוהר". אמרתי כי בחירתו לכנסת תסכל את מגמת חוק לשון הרע לחסל את העיתונות החופשית והלחממת. אולם מעולם לא עלה בדעתי להשתמש בחסינות הפרלמנטרית כדי להטיח האשי

38. שאלתה לא תכיל —
- (1) פירוט כל שם או גילוי דברים שפירסומם אינו הכרחי להבנת השאלה;
 - (2) ויכוח, חריצת מישפט, כינוי או ביטוי מעליב;
 - (3) בקשה לחוות דעה או לפתרון שאלה משפ-טית מופשטת, או למתן תשובה על הצעה